ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 5ης Φεβρουαρίου 1987 *

Στην υπόθεση 306/85,

André Huybrechts, υπάλληλος της Επιτροπής, κάτοικος Wezembeek (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον E. Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο T. Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Δ. Γκουλούση, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για θέση προϊσταμένου τμήματος (κατηγορία και σταδιοδρομία Α 3) στην Επιτροπή, καθώς και της αποφάσεως περί διορισμού άλλου υποψηφίου στην εν λόγω θέση,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους T. F. O' Higgins, πρόεδρο τμήματος, O. Due και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: S. Hackspiel, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Οκτωβρίου 1986,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Δεκεμβρίου 1986,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Οκτωβρίου 1985, ο André Huybrechts, κύριος υπάλληλος διοικήσεως του τμήματος « Ενέργεια, ορυχεία, βιομηχανία » της γενικής διευθύνσεως VIII « Ανάπτυξη » της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 1984, περί διορισμού άλλου υποψηφίου στη θέση του προϊσταμένου του εν λόγω τμήματος, καθώς και της συνακόλουθης αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για αυτή τη θέση.

2 Προς στήριξη των αιτημάτων του ο προσφεύγων επικαλείται κατ' ουσία τους ακόλουθους τρεις λόγους:

— παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και ιδίως του άρθρου 45, παράγραφος 1, καθόσον δεν έγινε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων,

— παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και ιδίως των άρθρων 5, παράγραφος 3, 7, παράγραφος 1, 27 και 45, παράγραφος 1, καθώς και παράβαση ουσιώδους τύπου και του καθήκοντος αρωγής στο μέτρο που οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν είναι κατά νόμο αιτιολογημένες,

— κατάχρηση εξουσίας.

3 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά και οι ισχυρισμοί των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

Επί του πρώτου λόγου

4 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι εξ όσων γνωρίζει τόσο η συμβουλευτική επιτροπή των διορισμών στους βαθμούς Α 2 και Α 3, όσο και η Επιτροπή, υπό την ιδιότητά της ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (εφεξής: ΑΔΑ), δεν διέθεταν τους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων.

5 Προς εξακρίβωση του βασίμου του λόγου αυτού, το Δικαστήριο κάλεσε την Επιτροπή να προσκομίσει αντίγραφα της γνωμοδοτήσεως της εν λόγω συμβουλευτικής επιτροπής και των ειδικών πρακτικών της συνεδριάσεως της Επιτροπής, κατά τη διάρκεια της οποίας αποφασίστηκε η πλήρωση της επίδικης θέσεως. Τα προσκομισθέντα κατόπιν αυτού έγγραφα επιβεβαιώνουν σαφώς ότι τόσο η συμβουλευτική επιτροπή όσο και η Επιτροπή, υπό την ιδιότητά της ως ΑΔΑ, προέβησαν σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων με βάση όχι μόνο τις υποψηφιότητες αλλά και τους προσωπικούς φακέλους των υποψηφίων.

6 Ενόψει της επιβεβαιώσεως αυτής και ελλείψει οιασδήποτε αποδείξεως περί του αντιθέτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο πρώτος λόγος στερείται πραγματικής βάσεως.

Επί του δευτέρου λόγου

7 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι είναι ο πλέον ηλικιωμένος από όλους τους υποψηφίους, ο αρχαιότερος στην υπηρεσία με βαθμό Α 4 και ότι διαθέτει τη μεγαλύτερη πείρα στον οικείο τομέα. Επιπλέον, του είχε ανατεθεί να αναπληρώνει τον προϊστάμενο, στη συνέχεια δε άσκησε επί 16 μήνες προσωρινά τα καθήκοντα προϊσταμένου στην επίδικη θέση, η τελευταία έκθεση κρίσεώς του ήταν εγκωμιαστική, ο δε διευθυντής στον οποίο υπάγεται το τμήμα θεώρησε ότι υπερείχε κατά πολύ έναντι των λοιπών υποψηφίων. Τέλος, το καθήκον αρωγής έναντι του προσφεύγοντος επιβάλλει την προαγωγή του στο βαθμό Α 3· με τον τρόπο αυτό θα του παρείχετο ύστερα από 26 έτη ευδόκιμης υπηρεσίας στο βαθμό Α 4 η δυνατότητα να περατώσει ομαλά τη σταδιοδρομία του. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο διορισμός άλλου υποψηφίου απαιτεί πειστική αιτιολογία, η οποία ελλείπει όχι μόνο στις επίδικες αποφάσεις αλλά και στον υπηρεσιακό φάκελο που προσκομίστηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

8 Όπως έχει δεχτεί το Δικαστήριο, μεταξύ άλλων, και με την απόφασή του της 30ής Οκτωβρίου 1974 (στην υπόθεση 188/73, Grassi κατά Συμβουλίου, Rec. σ. 1099), η απόφαση προαγωγής δεν απαιτείται να είναι αιτιολογημένη έναντι του προσώπου προς το οποίο απευθύνεται, αλλ' ούτε η ΑΔΑ είναι υποχρεωμένη να αιτιολογήσει την απόφασή της έναντι των μη προαχθέντων υποψηφίων, δεδομένου ότι υπάρχει κίνδυνος η σχετική αιτιολογία να αποβεί επιζήμια για τους τελευταίους ή τουλάχιστον για ορισμένους από αυτούς. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι οι επίδικες αποφάσεις στερούνται οιασδήποτε αιτιολογίας δεν συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου.

9 Περαιτέρω, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε ιδίως την απόφαση της 21ης Απριλίου 1983 στην υπόθεση 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1245, και την απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1986 στην υπόθεση 26/85, Vaysse κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3131), η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για να σταθμίσει το συμφέρον της υπηρεσίας, καθώς και τα προσόντα που πρέπει να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο της αποφάσεως περί προαγωγής, όπως προβλέπει το άρθρο 45 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο δε έλεγχος του Δικαστηρίου στον τομέα αυτό πρέπει να περιορίζεται στο αν η διοίκηση, ενόψει των μεθόδων και διαδικασιών βάσει των οποίων διαμόρφωσε την κρίση της, παρέμεινε εντός θεμιτών ορίων και δεν άσκησε την εξουσία της κατά τρόπο προφανώς πεπλανημένο.

10 Παρόλον ότι ο προσφεύγων προηγείται έναντι του προαχθέντος υποψηφίου ως πλέον ηλικιωμένος και αρχαιότερος στην υπηρεσία, από τα στοιχεία σχετικά με τα προσόντα και τις ικανότητες των δύο αυτών προσώπων τα οποία συγκαταλέγονται, σύμφωνα με τη γνωμοδότηση της συμβουλευτικής επιτροπής, μεταξύ των τριών υποψηφίων που έπρεπε να ληφθούν ιδιαίτερα υπόψη, δεν συνάγεται προφανής πλάνη, ώστε να μπορέσει το Δικαστήριο να ελέγξει την εκτίμηση της Επιτροπής. Επ' αυτού, πρέπει να προστεθεί ότι τόσο το γεγονός ότι ο προσφεύγων άσκησε προσωρινά καθήκοντα στην επίδικη θέση, όσο και η μακρά περίοδος προϋπηρεσίας του στο βαθμό Α 4 δεν συνιστούν καθοριστικά στοιχεία εκτιμήσεως ικανά να υπερισχύσουν του συμφέροντος της υπηρεσίας που συνιστά το αποφασιστικό κριτήριο για την επιλογή του προακτέου υποψηφίου, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

11 Επομένως, ο δεύτερος λόγος του προσφεύγοντος είναι απορριπτέος.

Επί του τρίτου λόγου

12 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι επίμαχες αποφάσεις απέβλεπαν στην πραγματικότητα όχι στην πλήρωση της κενής θέσεως με το διορισμό του καταλληλότερου υποψηφίου, αλλά στην ανεύρεση στις υπηρεσίες της Επιτροπής θέσεως κατάλληλης για το διευθυντή γραφείου ενός απερχόμενου επιτρόπου. Την άποψη αυτή ενισχύουν όχι μόνο τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων προς στήριξη των δύο πρώτων αιτιάσεών του, αλλ' επίσης και το γεγονός ότι η δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως καθυστέρησε, έτσι ώστε να ενταχθεί στο πλαίσιο των διορισμών που γίνονται με τη λήξη της θητείας της Επιτροπής, ήδη δε από τις 7 Νοεμβρίου 1985, περισσότερο δηλαδή από ένα μήνα νωρίτερα, η συνδικαλιστική οργάνωση των υπαλλήλων είχε προβλέψει με σχετική εγκύκλιο το αποτέλεσμα της διαδικασίας προαγωγής.

13 Όπως παραδέχεται και ο ίδιος ο προσφεύγων, ο διορισμός μέλους γραφείου ενός επιτρόπου σε θέση στις υπηρεσίες της Επιτροπής αντί του διορισμού άλλου υποψηφίου προερχόμενου από τις ίδιες υπηρεσίες δεν συνιστά κατάχρηση εξουσίας, εφόσον ο διορισμός αυτός δικαιολογείται από τη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων. Από την εξέταση των ανωτέρω δύο πρώτων αιτιάσεων δεν ανέκυψαν στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι αυτό συνέβη στην προκειμένη περίπτωση.

14 Γεγονός είναι ότι η ανακοίνωση κενής θέσεως δημοσιεύτηκε τουλάχιστον ένα έτος, αφότου ο προηγούμενος κάτοχος της θέσεως είχε παύσει να ασκεί τα καθήκοντά του και σε χρόνο εγγύτατο προς τη λήξη της θητείας της Επιτροπής. Όμως, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η σχετική καθυστέρηση οφείλεται στο γεγονός ότι μέχρι την 1η Απριλίου 1984 η θέση που παρέμενε κενή λόγω της αποχωρήσεως του πρώην προϊσταμένου τμήματος μεταφέρθηκε από το τμήμα αυτό σε άλλο λόγω μεταθέσεως ενός υπαλλήλου. Η ανακοίνωση κενής θέσεως δεν δημοσιεύτηκε μέχρι τον επόμενο Οκτώβριο, επειδή η Επιτροπή έκρινε ότι έπρεπε να δοθεί προτεραιότητα στην πλήρωση άλλων θέσεων.

15 Το Δικαστήριο κρίνει ότι τα στοιχεία του φακέλου δεν του επιτρέπουν να μη δεχτεί τις εξηγήσεις που του παρέσχε κατ' αυτό τον τρόπο η Επιτροπή και ότι, κατά συνέπεια, δεν αποδεικνύεται ο ισχυρισμός ότι η απόφαση πληρώσεως της κενής θέσεως μέλος γραφείου ενός απερχόμενου επιτρόπου στην πραγματικότητα ελήφθη πριν από τη συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων για την εν λόγω θέση.

16 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η προσφυγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

17 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα, όμως, με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

O'Higgins Due Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Φεβρουαρίου 1987.

Ο γραμματέας
P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος
T. F. O'Higgins